ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **UNIMEX-INVEST s.r.o.,** se sídlem Svojsíkova 2/1596, Ostrava, zastoupená doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Optátova 874/46, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2024, č. j. 22 Af 9/2023 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2023, č. j. 9346/23/5100-41456-711929, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 14. 10. 2022, č. j. 3995636/22/3202-80543-806172. Posledně uvedeným rozhodnutím správce daně zastavil řízení o návrhu žalobkyně na zastavení daňové exekuce přikázáním pohledávky z účtu podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 22 Af 9/2023 – 42, zamítl.

[3] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že žalobkyně podala dne 11. 10. 2022 (správně 16. 8. 2022 – pozn. NSS) u správce daně návrh na zastavení daňové exekuce vedené na základě dvou exekučních příkazů ze dne 3. 7. 2017, a to exekučního příkazu č. j. 2594126/17/3203-00540-805180, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu žalobkyně k vymožení daňových nedoplatků, a dále exekučního příkazu č. j. 2594395/17/3203-00540-805180, kterým byla nařízena daňová exekuce vůči žalobkyni k vymožení totožných daňových nedoplatků prodejem nemovitých věcí (dále jen „*exekuční příkazy*“). V témže podání žalobkyně také navrhla vyslovení nicotnosti obou exekučních příkazů, a dále dodatečného platebního výměru ze dne 22. 4. 2009 na daň z příjmů právnických osob za rok 2006, rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 5. 2010 a platebního výměru ze dne 16. 6. 2010 na penále z daně z příjmů právnických osob za rok 2006 (dále jen „*podkladová rozhodnutí*“).

[4] Správce daně rozhodnutím ze dne 14. 10. 2022, č. j. 3995636/22/3202-80543-806172, rozhodl o části návrhu žalobkyně týkající se zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu, a to tak, že řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce se zastavuje podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. V odůvodnění uvedl, že v souvislosti s touto exekucí přijal dvě platby, a to dne 17. 7. 2017 a dne 15. 1. 2018, jimiž došlo k částečné úhradě vymáhaných daňových nedoplatků. Dále poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které provedení výkonu rozhodnutí (či exekuce) brání věcnému rozhodnutí o návrhu na jeho zastavení. Správce daně uvedl, že k provedení daňové exekuce již došlo, takže v řízení o návrhu na její zastavení nelze pokračovat, a řízení proto zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[5] Krajský soud se ztotožnil se závěry daňových orgánů. Uvedl, že cílem žalobce dle žaloby bylo dosáhnout vyslovení závěru o nezákonnosti daňové exekuce. Tohoto cíle však podle krajského soudu nelze dosáhnout v „*procesním vakuu*“, jestliže daňová exekuce byla již dříve ukončena „*její finalizací*“ (míněno uspokojením exekuované pohledávky) v roce 2018. Daňové orgány proto nemohly posuzovat skutková a právní tvrzení žalobkyně týkající se nicotnosti podkladových rozhodnutí (a to ani jako předběžnou otázku), jelikož pro takové posouzení chyběl procesní rámec.

[6] Žalobní námitky k otázce nicotnosti podkladových rozhodnutí krajský soud považoval za nepřípadné, jelikož se netýkaly předmětu soudního přezkumu. Daňové orgány totiž v projednávané věci rozhodovaly pouze o návrhu na zastavení exekuce, nikoliv o návrhu na vyslovení nicotnosti.

[7] Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018 - 54, byl dle krajského soudu nepřiléhavý. Uvedený rozsudek se totiž týkal situace, kdy byl návrh na zastavení daňové exekuce věcně projednán. V případě žalobkyně daňové orgány neshledaly procesní podmínky pro projednání jejího návrhu na zastavení daňové exekuce. Dle krajského soudu byla naopak namístě aplikace závěru Nejvyššího soudu vysloveného například v usnesení ze dne 22. 9. 2008, sp. zn. 20 Cdo 2706/2007, dle kterého provedení exekuce brání věcnému rozhodnutí o návrhu na její zastavení.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil její žalobní námitky, svou žalobní argumentaci proto opakuje i v kasační stížnosti. Má za to, že z jejího podání správci daně ze dne 16. 8. 2022 vyplynulo, že jejím cílem bylo dosáhnout rozhodnutí, z něhož vyplyne závěr o nicotnosti podkladových rozhodnutí a o nezákonnosti daňové exekuce. Závěr žalovaného, že pokud je daňová exekuce zastavena, nelze se již domáhat jiného či dalšího rozhodnutí, ze kterého by vyplývala její nezákonnost, stěžovatelka považuje za nesprávný. Dále v kasační stížnosti popisuje důvody, pro které považuje podkladová rozhodnutí za nicotná. Konkrétně tvrdí, že v období od 25. 4. 2008 do 4. 6. 2018 neměla žádného jednatele. Tato skutečnost pak dle jejího názoru způsobila, že v daňových řízeních, která s ní správce daně vedl v letech 2008 až 2010 a která předcházela vydání podkladových rozhodnutí, nebyla procesně způsobilá.

[10] Přestože žalovaný stěžovatelku informoval o tom, že o nicotnosti podkladových rozhodnutí bude rozhodnuto samostatně, má stěžovatelka za to, že se daňové orgány měly nicotností podkladových rozhodnutí zabývat i v nyní projednávané věci, posoudit ji jako předběžnou otázku a v návaznosti na její posouzení měly zrušit podkladová rozhodnutí i exekuční příkazy.

[11] Stěžovatelka také uvádí, že si je vědoma existence rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 Afs 394/2020 - 80. Tvrdí však, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval pouze otázku doručení podkladových rozhodnutí, nikoliv otázku jejich nicotnosti. Dále stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018 - 54, který se zabývá tzv. „*jinými důvody*“ pro zastavení exekuce, a tento rozsudek obsáhle cituje.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Úvodem Nejvyšší správní soud podotýká, že obdobnou kasační stížností téže stěžovatelky v podobné věci (tj. zastavení řízení o návrhu na zastavení exekuce prodejem nemovitých věcí nařízené výše uvedeným exekučním příkazem č. j. 2594395/17/3203-00540-805180) se již zabýval v rozsudku ze dne 25. 6. 2025,

č. j. 4 Afs 296/2024 – 43 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V nynější věci přitom stěžovatelka uplatňuje tytéž námitky, Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 4 Afs 296/2024 - 43 odchýlit a v podrobnostech na něj odkazuje.

[16] Stěžovatelka se svým podáním ze dne 16. 8. 2022 domáhala zastavení exekuce, kterou proti ní již správce daně nevedl, což v kasační stížnosti nijak nerozporuje. Trvání daňové exekuce je však nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí o návrhu na její zastavení. Z podstaty věci totiž nelze zastavit řízení, které již neprobíhá. Tomu ostatně odpovídají i důvody pro zastavení daňové exekuce uvedené v § 181 odst. 2 daňového řádu, které zásadně trvání daňové exekuce předpokládají – viz např. § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu (kterého se dovolávala stěžovatelka v nynějším případě), podle nějž *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci* ***pokračovat***. Jestliže tato podmínka nebyla v nyní projednávané věci splněna, nemohl se správce daně zabývat tvrzenou nicotností podkladových rozhodnutí a rozhodnout o návrhu stěžovatelky. Řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce proto správně zastavil.

[17] Ze správního spisu navíc Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu odvolacího řízení žalovaný stěžovatelce sdělil, že o nicotnosti podkladových rozhodnutí bude rozhodnuto samostatně (to ostatně potvrzuje i sama stěžovatelka v kasační stížnosti). Odvolací námitku vztahující se k tomu, že se správce daně nicotností podkladových rozhodnutí nezabýval, pak stěžovatelka v návaznosti na toto sdělení **vzala zpět**.

[18] S ohledem na výše uvedené tedy nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že se daňové orgány měly v řízení o jejím návrhu na zastavení daňové exekuce zabývat tvrzenou nicotností podkladových rozhodnutí. Krajský soud proto nepochybil, pokud jejich postup aproboval.

[19] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018 – 54, č. 3952/2020 Sb. NSS, v němž se uvádí, že „*v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce*“, není v této věci relevantní. V tomto rozsudku se totiž Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem exekučního příkazu a přezkumem rozhodnutí, jímž byl návrh na zastavení (probíhající) daňové exekuce zamítnut. V nyní posuzované věci se však jedná o odlišnou situaci, kdy exekuční řízení již neprobíhalo (jelikož byla exekuce provedena), a tudíž nebylo možné o návrhu na její zastavení věcně rozhodovat, resp. se zabývat tzv. „*jinými důvody*“ pro zastavení exekuce, jak se toho domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti.

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho

úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu